

РЕШЕНИЕ

№ 2315

гр. София, 04.04.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 06.03.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12088** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/:

Образувано е по жалба на А. В. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 17-4332-005716/28.08.2017 г., връчена лицето на 06.10.2017 г., издадена от Г. В. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ - прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца и отнемане на регистрационните табели.

В жалбата се твърди, че приложената принудителна административна мярка е неправилна и незаконосъобразна и противоречаща на материалноправния закон. Жалбоподателят твърди, че лицето, на което е отстъпил автомобила си, притежава свидетелство за управление на МПС, както и че от описаното в заповедта не става ясно какво е положението на Л. И. като водач и защо е прието, че не е правоспособен. Моли съда да бъде отменена наложената принудителна мярка. В съдебно заседание жалбоподателят – се явява лично.

Ответникът – началник група при отдел „Пътна полиция“ – СДВР на МВР – Г. В. Б., редовно призван, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на 26.08.2017г. в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]е установено, че Л. Р. И. управлява лек автомобил „Пежо 206“, собственост на А. В. М.,

с регистрационен номер СН3842АР и пред №3 при извършената проверка се установило, че водачът не притежава съответното СУМПС.

Съставен е АУАН серия Д, № 124015 от 26.08.2017г. от младши автоконтрольор при ОПП към СДВР за извършено от Л. Р. И. нарушение на чл.150 от ЗДвП.

Издадена е оспорената заповед № 17-4332-005716/28.08.2017г. от Г. В. Б. - началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а от ЗДвП по отношение на А. В. М., е приложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, вследствие на което са отнети свидетелството за регистрация на МПС и регистрационните табели на автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от началник на група при отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, който е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР и следователно е компетентен орган, съгласно представената заповед № 513з-347/20.01.2017г. на директора на СДВР.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

Чл. 150 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно

средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Л. Р. И., при проверката, извършена от органите на ОПП – СДВР на 26.08.2017г. в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]е установено, управлява лек автомобил „Пежо 206“, собственост на А. В. М., с регистрационен номер СН3842АР и пред №3 при извършената проверка се установило, че водачът не притежава съответното СУМПС. Тези обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя. Видно от изложеното в жалбата, А. М. е знаел, че Л. И. притежава СУМПС и затова му е дал автомобила си.

Съгласно принципното правило на чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Видно от редакцията на разпоредбата на чл. 171, т.2а, предл. последно от ЗДвП отговорността на собственика на ПМС не се предпоставя от негово виновно поведение. Изискването на законовия текст е да бъде установено, че МПС се управлява от лице, което е не притежава или не представя свидетелство за управление на МПС. Това обстоятелство е установено в конкретния случай. Представени са доказателства, че Л. И. е притежавал СУМПС към момента на проверката, но това не променя факта, че при проверката лицето не е представило съответните документи. При тези данни съдът намира, че са доказани законовите предпоставки за приложението на нормата на чл. 171, т.2а, предл. последно от ЗДвП, поради което законосъобразно с оспорената заповед на собственика на МПС А. М. е наложена ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца. Обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Необходимостта от налагането на ПАМ се преценява от компетентните органи по целесъобразност, независимо от търсенето на административно-наказателна отговорност по ЗАНН на водача. Свидетелството за управление е не диспозитивен, а удостоверителен документ, какъвто го определя и чл. 50, ал.1 от Закона за българските документи за самоличност (Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство), но принудителната мярка е предвидена от законодателя именно за непритежаване на валиден удостоверителен документ, като съответно на тежестта и спецификата на всеки отделен случай срокът на мярката може да варира във времеви период от 6 до 12 месеца. В случая е определена мярка на минимума, поради което липсата на изрични мотиви относно срока не е пропуск.

Въпреки настъпилата законодателна промяна, дори действащата към момента на приключване на устните състезания по делото, разпоредба на чл.171, т.2а, б.а) (изм. - ДВ, бр. 2 от 2018г., в сила от 03.01.2018г.) гласи, че се налага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за

управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Новата редакция единствено добавя хипотезата „изначална липса на правоспособност у водача“, но по съображенията, развити по-горе, лицето, управлявало на 26.08.2017г. автомобила, собственост на жалбоподателя, по делото се явява и по сегашния закон такова, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Въз основа на изложеното, оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон и жалбата следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 17-4332-005716/28.08.2017 г., издадена от Г. В. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а ЗДвП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: